

VAS ÉS FÉMMUNKÁS

Előfizetési ára: **A Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Országos Szövetségének Hivatalos Közlönye** Szerkesztőség és kiadóhivatal: Cluj-Kolozsvár, Calea Victoriei 58. (volt Magyar-utca) — Telefon 484.
Egész évre 60 Lei, félévre 30 Lei, negyedévre 15 L, egyes szám 5 L. Megjelenik minden hó 1-én

Uj év, uj harcok kezdete

A végtelen Idő tengelyén ismét elvégezte körforgását egy esztendő. És naptári törvényszerűség szerint új esztendőt írunk. Am az új esztendő súlyos örökséget hoz magával. Folytatását a proletáriátus szenvedéseinek és harcainak, a gazdasági válságnak, az országos és nemzetközi politikai zűrzavarnak. Az új esztendő teherterele *tizenötmillió munkanélküli*, amely az új esztendő elé is a legteljesebb reménytelenséggel tekinthet. És vigasztalanságot jelent annak a minimális *ötvenmilliónyi családtagnak*, amely tovább kell járja azt a kálváriás utat, melyet a kapitalizmus *hatalma, nyereségvágya, konok osztályozása* kijelölt számukra. Es ami ennél is kétségbeejtőbb, az új esztendő távlatában *nem* mutatkozik olyan jelenség, amely a mai irtóztató helyzet javulására, enyhülésére engedne következtetni. Ellenkezőleg. A jelenségek azt mutatják, hogy a gazdasági válság még *nem érte el csúcspontját*, főleg a proletáriumégek számára. Mert a válság voltaképpen lényege — különböző okok közreműködése mellett — mégis leginkább a *racionális* következménye.

A gazdasági körforgásban ugyanis a termelést nyomon kell kövesse a fogyasztás. De a racionalizálás következtében leépített munkások egyuttal fogyasztóképtelenné válnak. S ezért hiába termel *többet* kevesebb munkáslétszámmal a kapitalizmus, nincs a termelt áruknak fogyasztója, mert a racionalizálás nemcsak munkanélkülivé teszi a munkást, de kivonja a fogyasztásból is. A kapitalista termelésben lévő ellentétek egyik legjellegzetesebbike ez, amely a munkásosztályra sok szenvedést zudít, végterményében azonban a kapitalizmust pusztítja el.

Azonban ennek az időnek eljövételét *nem lehet és nem szabad tétlenül bevárni*, hanem első kell segíteni. — Minden osztálytudatos szakszervezeti tag tudja, hogy a *kapitalizmus önként nem mond le sem gazdasági, sem politikai előjogairól*, hogy ezeket az előjogokat nehéz harcok árán lehet csak elvitatni tőle. Ebből a felismerésből folyólag a munkásosztály helyzetének javulását csupán *önerejéből fakadó harci elanjától és ebből folyó győzelmeitől várhatja*. Ennek feltétele pedig: *kiepíteni fokozott mértékben a szakszervezetet s általuk a szövetséget, élénk agitációs munkával sorainkba hozni küzdőtársaknak a ma még távolálló szaktársakat, a meglévőket osztályharcra és szolidaritásra nevelni*.

Igaz, hogy súlyos és vigasztalannak mutatózó a helyzet. De öntudatos szakszervezeti tag sohasem lehet kislelkű, hanem mentől több akadály tornyosul előrehaladása elé, annál jobban feszíti meg izmait ezen akadályok elhárítására. Egyedül és kizárólag a munkásosztálytól függ, hogy a reménytelenné látszó jövő *mikor válik a remények forrásává*. Hiszen a proletár van nagy többségben. Elvégre mégis csak az a számárany, hogy *minden 8—10 kapitalistára száz munkás jut*. Az erő, a hatalom tehát a munkásság oldalán van, csak öntudatra kell ébredjen, csak fel kell ismernie hatalmát és azt saját osztályhelyzetének megváltoztatására fordítani.

A mi számunkra az új év *uj harcot jelent*. Hogy e harcok a mi győzelmünkkel fejeződjenek be, ezt elérhetjük azzal, ha nemcsak jókívánságként hangoztatjuk: *Harcos új évet*, hanem ha arra törekedünk, hogy a harcok kimenetele *győzedelmes új évet biztosítson szakszervezetünk, szövetségünk és tagjaink számára*.

Az aninai Erdőipari vasúti munkások konfliktusa

Súlyos konfliktus tört ki az U. D. R. Aninai Erdőipari Vasut Vállalatánál. A konfliktus mibenléte abból a szomorú körülményből fakad, hogy a vállalat igazgatósága december 1-vel a munkásság béreit minden előzetes bejelentés nélkül mintegy 35—40 százalékkal redukálta és a jövőt illetően pedig még a leredukált munkabérek sem hajlandó biztosítani.

A létében megtámadott munkásság ilyen helyzet közepette igyekezett a maga érdekeit biztosítani, illetve megvédelmezni.

A munkaadó által kiprovoált konfliktus következményeképpen a munkásság szintén felállította a maga követeléseit és ezért úgy az igazgatóságnak, valamint a Munkügyi Inspektoratnak megküldötték azzal, hogy a legrövidebb időn belül tüzessenek ki a békéltető tárgyalások.

A munkásság követeléseit a következőkben foglalta össze:

1. Kötessék kollektív szerződés 6 hónapi időtartamra 1930 december 1-től 1931 május 31-ig. A szerződés érvénye terjedjen ki az Erdőipari Vasuti Vállalatnál dolgozó összes munkásokra, valamint azon munkásokra, akiket a vállalat a szerződés tartama alatt alkalmaz.

2. Azon munkásoknak, akiket az igazgatóság munkahiányból, vagy erőhatalmi (forjá majorá) viszonyból kifolyólag elbocsájtott és újra alkalmazott, ismertessék el a megszakítás előtti szolgálati idejük.

3. Munkabérek.

Lakatosok, esztergályosok, kovácsok felszabadulástól számított évek után napi munkabér
1—2 2—4 4—6 6—8 8—10 10 éven felül
120 lei 130 lei 140 lei 150 lei 160 lei 180 lei
Mozdonyvezetők napi 130 lei és tonnakilométerenként 5 b
Fűtők 120 3

kazánmosás alkalmával 130 lei naponta
Fékezők napi 115 lei és tonnakilométerenként 2 bani
kazánmosás alkalmával 120 lei naponta.

Az esetben, amikor a mozdonyvezetők műhelymunkára lesznek beosztva, a lakatosok táblázatában feltüntetett munkabéreket kapják.

4. A vállalat alkalmazottai ugyanolyan lakbérpótlékban részesülnek, mint a bányász munkások.

5. A családos munkások családtagjaik után a bányász munkások kollektív szerződésében feltüntetett pótlékre tartanak igényt.

Eme 5 pontban lettek összefoglalva a munkásság követeléseit s amint látható, igényeik a legszerűsebb keretek között mozog.

A vállalat igazgatósága a munkabérek redukálásán kívül megcsorbította a törvényben biztosított fizetések szabadságjogokat és ugyszintén a törvény rendelkezése ellenére 10 órát dolgoztat a szállítómunkásokkal, minden túlóradíj ellenérték nélkül.

A konfliktus elintézésére 1930 december 12-ére tűzte ki az Inspektor a tárgyalásokat.

Az igazgatóság nevében Gh. Tifinia mérnök, míg a munkások nevében Rusu Simion, a szövetség titkára, Klein Ioan, az aninai vasas csoport elnöke, Bally Ferenc, Muju Dávid, Obrănescu

Lambert, Stroia Gheorghe elvtársak vettek részt a tárgyalásokon.

A konfliktusban érdekelt munkások száma 100. A vállalat megbízottja kijelenti, hogy nem köt kollektív szerződést a munkásokkal és a jelen gazdasági viszonyok mellett az eddigi munkafeltételeket sem garantálhatja.

Kötelezi magát, hogy a törvényben biztosított jogokat az alkalmazottainak megadja.

A munkásság megbízottjai kijelentik, hogy ha az igazgatóság respektálja a törvényben biztosított jogokat, úgy a konfliktusnak egy része elintézését nyer. Az igazgatóság ama álláspontja, hogy nem köt kollektív szerződést, nem tekinthető pozitív álláspontnak, mivel ez az üzem, mint a közérdeket szolgáló szállítási vállalat, kötelező döntőbíró alá esik.

Megjegyzésre méltó a vállalat megbízottjának a törvényekre vonatkozó álláspontja. Kijelenti, hogy a törvényeket respektálja, azonban a törvények által előírt rendelkezéseket, amelyek itt-ott pozitívumokat is tartalmaznak, nem hajlandó jegyzőkönyvbe foglalni. Respektálja a törvényeket, de azért 8 óra helyett, — törvényellenesen — 10 órát dolgoztat túlóraszázalék nélkül. A fizetések szabadság, szolgálati évek szerint, szintén meg van nyírva törvényellenesen és így tovább folytathatnánk annak bizonyosságára, hogy az igazgatóság kijelentése inkább a hatóságok felé történő diplomácia, semhogy őszinte akarás lenne.

A munkaidő tartamára vonatkozólag a vállalat megbízottja előadja, hogy a műhely és a pályafentartásnál dolgozó munkások napi 8 órát dolgoznak, ami pedig a többi munkásokat illeti, a vállalat fel van mentve a 8 órás munkaidő betartásának kötelezettségei alól és pedig e törvény végrehajtása ügyében a munkügyi minisztérium mellett megalakult bizottság határozata értelmében, mely határozatról az U. G. I. R. 167 szám alatt 1929 szeptember hó 26-án kelt átirattal értesítette a vállalatot.

A munkásság megbízottjai követelték: a 8 órás munkaidőn túl végzett munkákért az első két órára a 25 százalékos és a többi túlórákért 50 százalékos pótdíjat.

Vasár- és ünnepnapokon végzett munkákért 50 százalékos pótdíjat.

A közelmúlt időkben alkalmunk volt Hatjegan munkügyi miniszterrel többek között ez ügyről is beszélgetni. Kérdésünkre a miniszter kijelentette, hogy ilyen rendelkezést nem adtak ki és ilyen nem létezik.

A Munkaadók Szövetsége tehát halászni akar a zavarosban és érthetetlen rendelkezéseivel félrevezeti saját tagjait, egyben kompromittálja is őket, mert hiszen ez a kérdés is tisztázást nyer majd a döntőbírószágon, ahol a vállalat kötelezte magát jegyzőkönyvileg, hogy bizonyítékokat szerez.

Tekintettel arra, hogy a munkásság munkafeltételei sem kollektív, sem egyéni szerződésben biztosítva nincsenek, a munkás delegátusok kérétek, hogy a munkaszerződés törvény végrehajtási utasításának 50, 57, 58—62, 64—78, 79, 82. paragrafusainak rendelkezései foglaltassanak jegyzőkönyvbe.

A vállalat megbízottja elutasítja.

A munkásság követeléseinek más pontjaira az igazgatóság tagadó választ ad, mire a Munkügyi Inspektor a tárgyalások meghiusulásáról szóló jegyzőkönyvet lezárja és utasítja a feleket, hogy a döntőbírószágra tagjaikat nevezzék meg.

A munkások képviselőit a döntőbírószágra

BOLDOG ÚJ ÉVET

kívánunk szaktársainknak, elvtársainknak és összes jóakaróinknak

1931

tagjai Rusu Simon Cluj és Klein Ioan Anina, póttag Muju Dávid.

Érdekes elvi döntésről lesz majd szó e döntőbíróson.

1. Tartozik-e a vállalat a kötelező döntő-bíró alá?

2. A 8 órás munkaidő kötelező-e a vállalat összes munkásaira?

3. Van-e joguk a munkahiányból kifolyólag elbocsájtott és újból alkalmazott munkásoknak a megszakítás előtti szolgálati évek beszámítására a fizetéses szabadság folyósításánál.

Ugy eme kérdések, valamint a munkásság egyéb követelése, teljesen tisztán állanak előttünk.

A döntőbírósi tárgyalások alkalmával fel fogjuk sorakoztatni indokainkat és annakidején az egyébként érdekes ügyben szaktársainkat szaklapunk utján tudósítani fogjuk.

A zsilvölgyi szakszervezetek kerületi konferenciája

Bármilyen nagy is legyen az elnyomatás, bármilyen nehéz bilincseket rakjanak a dolgozó proletáriátusra, a felszabadulás irányába törető proletáriátust meggyőződéséről eltántorítani nem lehet. Minél jobban feszülnek ezek a bilincsek a munkás izmain, annál elementárisabb erővel tör ki szívében a felszabadulás iránti vágya.

Mondhatnók, hogy az elnyomatás megacélozza a proletár akaraterjét, megedződik a harcban, megtanul tünni és nyomorogni — de megtanul küzdeni is, megtanul helyesen kiválasztani azokat az eszközöket, amelyekkel sikerre és végső győzelemre viszi a célt, a magasztos célt — egy új világ irányában.

És a zsilvölgyi munkásság helyesen választotta meg az eszközöket. A hosszú évek nehéz küzdelmeiből végre kijegecesedett az elnyomottak öntudatában az a helyes és megingathatatlan nézet, hogy a szociáldemokrata párt és jól kiépített, céltudatos irányu munkás szakszervezetek az eszközök a nagy cél felé.

Ezt lehetett kiolvasni a szaktársak szívéből, ennek szikrája égett azoknak a kiküldötteknek szemében, akik résztvettek 1930 november 30-án Petroşeni-ben megtartott zsilvölgyi konferencián. Szövetségünk iránt való ragaszkodás és a zsilvölgyi szervezetek között összeforrt harmónikus egység legbiztosabb zálogát képezi annak, hogy most már az elnyomottak öntudatra ébredésének semmi sem áll útjában, — csak tovább építeni, csak tovább fejleszteni a párt és a szakszervezetek kereteit, amelyeken belül a dolgozók elhelyezkedtek.

A zsilvölgyi munkásszervezetek kerületi konferenciáján résztvettek a lupéni, vulkáni, aninoszai, petroşeni, petrillai, crişeni, lónyai és hunedoarai szakszervezetek kiküldöttei, mintegy 130-an.

A Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Szövetsége nevében Bartalis Sándor központi titkár, a kerületi titkárság nevében Gârbovean Simon szaktársak jelentek meg.

Csegezi szaktárs, a megyei szaktanács elnöke nyitja meg d. e. 10 órakor a konferenciát. Megnyitó beszédében felsorakoztatja az érveket, melyek szükségessé tették a konferencia megtartását. Üdvözlí a konferencia résztvevőit és tolmácsolja a kiküldöttek forró szeretetét a Szövetség kiküldöttje iránt.

A konferencia résztvevői helységenként és szakszervezetenként jelentést tesznek szakszervezeteik helyzetéről, mozgalmuk mikénti állásáról és közös nevezőre hozzák azokat a kérdéseket, amelyek a jövőre még megoldásra várnak.

A jelentések során kidomborodik az a meggyőződés, hogy a zsilvölgyi szakszervezetek fejlődési stádiumban vannak.

A kerületi titkárság részéről Gârbovean szaktárs tesz kimerítő jelentést. Jelentésének főbb vonásaiban a munkafeltételek megjavítására irányuló küzdelmeket sorakoztatja fel. Nem kisebb jelentőségű az a kulturmunka, melyet a szakszervezetek tagjaik érdekében megindítottak.

E munkának gyömcse érne kezd a szakszervezetek fejlődésének hatásában.

Jelentésében kitér arra is, hogy a társulatok ellen folytatott bírósági perekből kettő kedvező döntést nyert és pedig:

1. Az 1929. évben elhalt munkások családját megillető 1—3 havi fizetés, amelyben a bíróság kötelezte a társulatot a kifizetésre.

2. Az ezévből elhalt munkások 1—3 havi fizetésükből levont 5000 lei temetkezési segélyre vonatkozóan a bíróság helyt adott a keresetnek és a teljes összeg kifizetését ítélte meg.

Gârbovean szaktárs a zsilvölgyi kormánybiztos magatartását szintén éles kritika tárgyává teszi, aki a munkásság sérelmeivel szemben minden esetben ellentétes magatartást tanúsít.

Bartalis szaktárs a Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Szövetsége nevében tolmácsolja üdvözlét a konferenciának.

Szívem teljes melegével üdvözlöm a zsilvölgyi összes csoportok kiküldöttjeit — mondja Bartalis szaktárs — és jóleső érzéssel állapítottam meg azt a meleg és őszinte ragaszkodást, mellyel a Szövetségünket és az én szerény személyemet körülveszik a szaktársak. Ez a tény új erőt fog önteni énemben a jövő küzdelmében és mozgalmunk göröngyös útjain lankadatlanul fogunk tovább haladni.

Bartalis szaktárs beszédének további fonalán ismerteti a Vasmunkás Szövetség 10 éves küzdelmeinek részleteit, majd az általános sztrájk és a munkásmozgalom egysége megbontásának történetét ecseteli.

Párhuzamot von a továbbiakban az itteni és a külföldi kapitalisták racionalizálási ténykedésükről. Míg az iparilag fejlett országokban a munkások a racionalizálási folyamatnak előnyeit is élvezik, addig nekünk e kérdést csak a leggonoszabb oldaláról volt alkalmunk megismerni. Csak arról az oldaláról, hogy a munkásnak kevesebb bérért még többet kell dolgozni.

Nagyvonalú beszéde során Bartalis szaktárs Szövetségünknek az Internacionáléhoz fűzött kapcsolatait ismerteti a konferencia résztvevőivel. Az Internacionáléhoz való bekapcsolódásunkból a Szövetségre és szaktársainkra származó előnyöket ismerteti. Ez év folyamán Koppenhágában megtartott nemzetközi vasmunkás kongresszus lefolyását és határozatait szintén vázolja. Majd a németországi vasas szaktársaink nagyszerű mozgalmáról tesz említést.

Határozati javaslatban a konferencia kimondja, hogy ez év december hó 1-től kezdve minden vezetőségi tag és bizalmiférfi köteles tagja lenni a Szociáldemokrata Pártnak és köteles előfizetője lenni a pártlapnak.

Egy másik javaslatban a konferencia táviratilag kérte a kormánytól a 8 órás munkaidő szigorú betartását és az állami munkanélküli segély törvényes bevezetését.

Csegezi szaktárs további munkálkodásra szólítja fel a szervezetek résztvevőit, köszönetét fejezi ki az aninoszai dalkarnak, amiért részvételével szíves volt a konferencia nivóját emelni. Tolmácsolja a Szövetség kiküldöttjének a szakszervezetek mindenkor támogatását abban a küzdelemben, amelyet a Szövetség a vasmunkásság érdekében folytat. Lelkes hangulatban és a legteljesebb siker jegyében a konferenciát délután 1/2 órakor bezárja.

Néhány szó

Gross Fritz Schiel-gyári esztergályos munkavezető ur társadalmi intelligenciájáról

A brassói Schiel-gyárról és az ott uralkodó állapotokról ha állandó rovatot vezetnénk, akkor se bírnánk eléggé visszatükrözíteni mindazt, ami az igazgató urtól lefelé a mester urakig, a munkásság állandó provokálására és gyalázására megy. Fritz Gross ur e téren egyik diszpédánnya a minden emberi érzésből és jóízésből kivetkőzött alakoknak. Egyszerűen és precízen meghatározva, „alak”. Amikor a „gondviselés” jóvöltából és akaratából meggründoltatott a Schiel-gyár, akkor kiszemeltetett egy emberi külsőre emlékeztető némből és betéttetett az esztergályosok közé, azok boldogítására. Ki, áldjon vagy verjen sors keze, ott éljed, a munkásokat hajtanod, gyaláznod és — haldnod kell. A költő így énekelné meg az ő magasztos életét, mely nélkül a Schiel-gyár belső „rendje” és profitja el sem képzelhető.

A különböző mesteri allűrjein kívül, melyek mind magasztos hivatása rátermettsége mellett tanuskodnak, külön áldása a szája. Nem tudjuk, azt a művezetőket egyesületében képezte ki oly magas színvonalra, vagy az ocsmányságnak van olyan bőséges forrása benne, de a szegény-pír ül minden érző ember arcán annak hallásán. Tanult és felszabadult segédek e helyen reprodukálhatatlan szavakkal illeti.

Gross ur, ez sok! Minden jóízésű ember előtt szégyelje magát. Térjen csak egy kicsit magához. Önnek is volt édes anyja, akit Ön valószínűleg szeretett s akit bántani így, ilyen csúnyán nem engedett. Így van ez? Önnek is vannak gyermekei, akik Önhöz, szüleikhez ragaszkodnak s szereti, mert életet adott nekik. Nos hát, hogy esne hasonló megjegyzés Önnek vagy gyermekeinek? És ezek a szegény munkáspáriák lenyelik, mint azt a száraz kenyeret, keserűen bár, szó nélkül, fájón. Nem gondolja, nem érzi? Nem szól? Ne is. Hallgasson!

Esztergályos m.

15 százalékos bérredukciót kérnek a zsilvölgyi bányatársulatok

Hivatkozással a fennálló kollektív szerződés 43. pontjára, amely lehetővé teszi a piaci ár-hullámzás szerinti bérredukciót, a zsilvölgyi bányatársulatok december hó 16-án memorándumban kérték a munkabérek 15 százalékkal való leszállítását. A bányatársulatok kimutatása szerint 1930 január és december hó, vagyis egyévi időközben az elsőrendű élelmicikkek árai a lupéni társulatnál 15·58 százalékkal, a petroşeni társulatnál 16·89 százalékkal, a lónyai társulatnál 17·28 százalékkal estek.

Fentnevezett társulatok december 16-án megküldötték a memorandumot a munkásszervezeteknek és a Munkaügyi Inspektornak. A vállalatok képviselői a gazdasági krízisre való hivatkozással indokolják a munkabérek leszállításának szükségességét.

A memorándumban foglaltak szerint a C. F. R. majdnem az egyetlen megrendelője a vállalatoknak és a forgalom hanyatlása következtében az állam is redukálta az eddigi megrendelt szénmennyiséget. Ennek következtében mintegy 100.000 tonna szénmennyiség van felhalmozva, amit értékesíteni nem tudnak.

1930 december 17-én Cloanda alinspektor kitzte az ügyben a tárgyalásokat, amelyen a munkásság képviselőiben részt vesznek: Petru Mihailă, a bányász munkások szövetségének kerületi titkára, Petru Jurca, a petroşeni bányász szakszervezet elnöke, Petru Soit, a vulkáni bányász szakszervezet elnöke, Romulus Hornung, a lupéni bányász szakszervezet elnöke, Gârbovean Simion, a vas-, fém- és vegyipari munkások szövetségének zsilvölgyi kerületi titkára, Csegezi Mihály, a vulkáni vasasszakszervezet elnöke, Moldován Márton, a lupényi vasasszakszervezet elnöke, Körösi József, a lupényi vasasszakszervezet vezetőségi tagja, Lipán Jakab, a lupényi építőmunkások szakszervezetének elnöke.

A vállalatok képviselői a tárgyalások folyamán fentartják a memorándumban foglalt 15 százalékos bérleszállítást 1931 január 1-től kezdve, azzal az indoklással, hogy a piaci árak egy év alatt, 1930 januártól decemberig, 15·58, 16·89 és 17·28 százalékkal estek.

A munkásság megbízottai a piaci árak megvizsgálására nézve kifogással élnek. A kifogás lényege azon alapszik, hogy a piaci árak megvizsgálását 1930 november havában eszközölték és nem 1930 január havában.

Ami az árakat illeti, a munkásságnak nem volt módjában meggyőződést szerezni az árak eséséről. December 22-ig haladékot kérnek, hogy a piaci árak mikénti alakulásáról meggyőződést szerezzenek.

Hogy a társulatok által megindított bérletörési akciónak teljes képét lássuk, szükséges még a zsilvölgyi munkafeltételek megjavítását célzó eseményeket néhány vonásban ismerteti még a múlt időkből.

A fennálló kollektív szerződés 43. pontja értelmében a munkabérek a piaci árindex szerint igazodnak. E szerint 1930 január hóban a társulatok kötelesek lettek volna a munkássággal egyetértőleg felfektetni az árindex táblázatát, hogy a legközelebbi árvizsgálásnál, amely június hóban kellett volna megtörténjen, az árak esését vagy emelkedését pontosan lehessen megállapítani.

A vállalatok elmulasztották úgy az árindex felfektetését januárban, mint az árvizsgálás megéjtését júniusban. És vajjon miért hanyagolták el ezt? Miért jönnek 1930 év végén a piaci árvizsgálással? Talán elfelejtették a vállalatok kellő időben megvédeni az érdekeiket? Oh nem! Egyszerűen csak azért hagyták ezt a kérdést

annakidején figyelmen kívül, mert a döntőbíróóság határozata értelmében 1929. évre a vállalatok kötelezve lettek volna a munkásoknak 2—6 százalékos béremelést folyósítani. Az 1930. évre a munkások a kollektív szerződés szerint jogosítva voltak az őket megillető magasabb fizetési osztályba való beosztásra, ami szintén 7,5 százalékos béremelést jelentett volna. A vállalatok is tudták, hogy egy rókáról egyszerre három bört nem lehet lehuzni. Megelégedtek azzal, hogy nem fizették ki a munkásoknak megítélt béremelést. Ez az indoka annak, hogy a piaci árvizsgálást nem csinálták meg.

A harc nem szűnt meg, csak más vágányra terelődött. A munkásság nem nyugodott bele, hogy jogait elrabolják. Perrel támadták meg a társulatokat. Már két esetben nem a fenti ügyben, hanem két más, szintén munkásjogokat sértő ügyben megnyerték a pert a társulatokkal szemben. Most rövidesen bírói tárgyalásra kerül a fenti ügy is. És mert a társulatok egy év óta az év utolsó napjaitan eszmélnék reá, hogy a piaci árvizsgálást eszközölkéjék és ennek eredményeképpen a béreket leszállítsák, ennek kizárólagos indoka az, hogy nyomást gyakoroljanak a munkásokra az irányban, hogy ezt a pert vonják vissza.

A fentiek leírásából látjuk, hogy a társulatok elmulasztották kollektív szerződés szerinti jogukkal élni a piaci árvizsgálást illetően. Hogy utólagosan is megtehetnék ezt, kétségbevonjuk s ha bírósági uton kellene eme törekvésüknek érvényt szerezniök, úgy már a munkásokkal szemben elvesztett perek mellé, biztos, hogy ez is mint elvesztett per sorakozna.

De tegyük vizsgálódás tárgyává, hogy a vállalatok bércsökkenési szándéka, még ha a formák be is lettek volna tartva, mennyiben jogosult.

A Munkügyi Minisztérium 1930-ban kiadott és az 1929. évre szóló bérmozgalmak statisztikájából (Măscarea Salariilor) látjuk, hogy általánosságban a bányász munkások munkabérei 1914-hez viszonyítva csak 28-szorosára emelkedtek és így a bányász munkások átlagkeresete havi 2791 lej. A mechanikusok munkabérei 26-szorosra, a lakatosoké 25-szörösére emelkedtek. Ezzel szemben az „Argus”, Románia legtekintélyesebb közgazdasági lapja, az 1914. évhez viszonyítva, 54-szeres drágaságot mutat ki. Feltételezzük, hogy a Munkügyi Minisztérium bérmozgalmi statisztikája megfelel a valóságnak, (semmi okunk nincsen benne kételkedni) és hiteles adatokat tartalmaz. Akkor a bányász munkások háborúelőtti (1914) havi átlagkeresete 99 lej 67 bani. A munkabérek is a drágasági arányhoz kell igazodjanak és ennélfogva a 99 lei 67 banit 54-szeresére véve, vagyis ugyanazzal a számmal, mint ahány-szorosra a drágaság emelkedett, akkor ma a bányász munkás átlag-, vagyis középkeresete $99 \cdot 67 \times 54 = 5382$ lej 18 bani kellene legyen. Ezt elosztva a munkanapok számával, huszonnégyel, akkor a bányász munkás napi átlagkeresete 224 lej és 25 bani kellene legyen.

Nem szabad figyelmen kívül hagyjuk és itt még egyszer kell hangsúlyoznunk, hogy fenti számítás az átlagkeresetet, vagyis a középárányt mutatja.

Az átlagkeresetet úgy értelmezzük, hogy a társulatoknál dolgozó összes munkások számával elosztva egy napi keresetük összegét, akkor egy munkásra kellene essen napi 224 lej 25 bani munkabér, ha a háborúelőtti kereset ugyanolyan arányban emelkedett volna, mint a drágaság, vagyis 54-szeresére.

A piaci árak esése ilyen körülmények között nem képezheti indokát a munkabérek leszállításának, mivel a jelenlegi nyomoruságos keresetek még állatias megélhetést sem biztosítanak. A mostani áresés a gazdasági helyzetünknek nem egy reális, a dolgok természetszerű helyzetéből fakadó jelenséget képez. Inkább azt mondhatnók, hogy gazdasági életünknek egy beteges tüneténe. Az élelmickek árainak esése az agrárkrízis következményéből ered. A mezőgazdasági termékek rothadnak, semmi felvevő piacuk nincsen, de azért százezrek éheznek és nyomorognak. Ennélfogva egy dekonjunkturalis gazdasági helyzetből eredő bizonytalan áresés nem jogosíthatja fel a vállalatokat a munkabérek leszállítására.

De vajon a piaci élelmickek áresésének arányában esnek az ipari termékek árai? Mert más az, ha az egész gazdasági életre kiható olcsóbbodás jelentkezik és akkor az egész társadalomra kiható előnyök származnak. És szin-

tén más az elszigetelt áresések jelenségei, amelyek révén a bányatársulatok hasznot akarnak a saját előnyükre kisajtolni.

A zsilvölgyi munkásság súlyos megpróbáltatások előtt áll. A kapitalizmus támadólag lép fel újból, hogy leszorítsa a munkás életlehetőségeit baromi színvonalra. Ez a megpróbáltatások kálváriájának egy újabb állomása. Küzdünk, vagy elveszünk! S végső fokon a szocialista eszmének kell győzedelmeskednie.

Egy új társadalom megalkotása a cél, ahol a szívek forrósága megértésre talál, ahol az érdekelletetek elvesznek a feledés homályába.

Akcióba léptek a dâmbovițai petroleum- és bányamunkások

Az 1924-iki bányatörvény 43-ik paragrafusára rendelkezései értelmében a bányá- és petroleumvállalatok kötelezve lettek, hogy tiszta jövedelmüknek 15 százalékát a munkások és tisztviselők között szétosztják. 1929-ben újabb bányatörvényt alkottak s ennek 90-ik paragrafusa a tiszta haszon 5 százalékát teszi kötelezővé, hogy a vállalatok szétosztják alkalmazottaik között. A törvény szelleme nagyon szép, hiszen a kizsorszorított rabszolgáknak visszajuttatnak egy csekély morzsát az általuk összehalmozott profitból. Azonban eltelet az első bányatörvény napvilágra jutásától immár 6 esztendő és a szerencsétlen petroleumtelepi és bányarobotosok még egyetlen banit sem láttak azokból az összegekből, melyeket a törvény egyenesen és félreérthetetlenül biztosít. Nem! A bányák és petroleum szondák igazgatói nem mondanak le arról a haszonról sem, amelyet egy polgári kormány-parlamentje ítél meg a munkásoknak. Fittyet hánynak a törvényre, mert ők erősebbnek érzik magukat bársonyszékekben, mint a kormányurai, ők ma még diktálnak, ők állam az államban. Egyébként országunk szociálpolitikai törvényei mind egy szálgy így festenek s miért képezne ép a bányatörvény kivételt? Hiszen nem nekünk csinálták ezeket, hanem a külföldnek. A külföldi közvéleménynek.

A petroleumtelepeken dolgozó munkásság nem akar belenyugodni, hogy jogait a petroleumkirályok sárba tiporják.

A dâmbovițai bányá- és petroleumtelepek munkásai Târgoviște-ban népgyűlésre jöttek össze, hogy megtárgyalják egy egységes akció megindításának részleteit.

A népgyűlés az alábbi határozati javaslatban foglalta össze követelését:

Határozati javaslat:

A petroleum- és bányatelepeken dolgozó munkásság a Târgoviște-ban tartott népgyűlésen, megvitatta az előadók által előterjesztett kérdést, amely szerint az 1924. évi bányatörvény 43. paragrafusa értelmében 15 százalékot és az 1929. évi bányatörvény 90. paragrafusa rendelkezése folytán 5 százalékot a mérleg szerinti tiszta nyereségből minden évben a munkásság között el kellett volna osztani.

Tekintve, hogy ezen alapok az évi mérlegekből nem vonattak ki és így nem kerültek szétosztásra, dacára, hogy a törvény kihirdetésének időpontjától erre kötelezve voltak;

Figyelembe véve továbbá azt a tényt, hogy a munkásság és eme vállalatok összes alkalmazottai nyomoruságos helyzetben vannak, a következőket határozza:

A munkásság erőteljes akciót indít az irányban, hogy az 1924. évi bányatörvény 43. paragrafusaiban megjelölt vállalatokat kényszerítse, hogy a mérlegekben kimutatott tiszta haszonnak 15 százalékát 1924, 1925, 1926, 1927 és 1928 évről a munkásság kezébe juttassák.

A népgyűlés megbízást ad kiküldötteinek, hogy tegyék meg a lépéseket a munka- és kereskedelemügyi minisztériumoknál az 1929-es bányatörvény 90. paragrafusaiban előírt bizottság megalakítására, amely az 5 százalékot adminisztrálja és hogy nevezett minisztériumok kötelezzék a vállalatokat az 5 százalék fizetésére eme célra megalakult bizottságnak.

A târgoviștei csoport vezetősége, valamint a Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Szövetsége felhatalmazást nyernek, hogy ezt a határozatot juttassák az illetékes minisztériumokhoz és hogy felhívást intézzenek a romániai munkássághoz az ezen ügyben megindítandó egységes akció végett.

A GIURGIU-I VASASCOPORT TAGJAINAK FIGYELMÉBE! 1930 december 9-én hozott vezetőségi határozat értelmében 1931 január 1-től kezdve a taggyűlések minden hó utolsó vasárnapján lesznek megtartva. A vezetőségi ülések minden hó 1-én és 15-én, délelőtt 9 órai kezdettel tartatnak.

Az állami fém-bányamunkások kollektív szerződése

Az erdélyi államfém-bányamunkások kollektív szerződésének ügyében a Semmitőszék mellett alakult döntőbíróóság 1930 december hó 16-án meghozta döntését. Az előbbi kollektív szerződés érvénye 1930 december 31-én járt le és az új kollektív szerződés e naptól kezdve lép érvénybe, vagyis 1931 január 1-től 1932 január 1-ig. A döntést a felek a lejárat előtt 4 hónappal előbb mondhatják fel.

Mielőtt a döntőbíróóság határozat lényegesebb pontjainak ismertetésére átérnénk, kénytelenek vagyunk megállapítani, hogy ez a döntőbíróóság határozat — a multkorhoz viszonyítva — egy rosszabb állapotot teremtett, mert a családtagok után eddig folyósított napi 7 leit 3 leire redukálták. Az állami fém-bányamunkásoknak ennélfogva fekete karácsonyuk volt. A sovány keresetet még kisebbre nyirbálták meg s a döntés különösen a nagyszámú családtaggal rendelkező munkásoknál tetemes anyagi veszteséget okozott.

A Semmitőszék döntésének lényegesebb pontjai a következők:

1. Az állami erdélyi fém-bányák vállalatainál a munka elvégzése akkordrendszer szerint történik. Ott, ahol az akkordrendszer bevezetése lehetetlen, az alkalmazott órabér vagy napibér szerint díjazatik. Az akkord megállapítását a helyszínen az üzemfőnök eszközli a munkáscsoport mesterének vagy főmesterének jelenlétében.

2. A munkaidő napi 8 óra megszakítás nélkül. (A munkaidőbe beleszámítódik a névsorolvasás.) A munkaidő megkezdése úgy a bányánál, mint az olvasztóknál az évszakok figyelembevételével reggel 6 vagy 7 órakor történik.

3. A rendes munkaidőn túl végzett munkák — úgy az akkord, mint az órabéres — az alaphétre számított 50 százalékos pótdíjjal díjazandók.

4. A 30—32 Celsius hőmérsékletben dolgozó munkások az alaphétre és drágasági pótlékhoz még 30 százalék pótdíjat élveznek. A 32 Celsiusnál nagyobb hőfokban dolgozó munkások 50 százalék pótdíjra jogosultak. Ugyanígy díjazandók azok a munkások, akik rossz levegőjű helyeken dolgoznak. (Itt a döntés részletezi azokat a helyeket.)

5. Az erős gázzal telített tárnokban, vagy ahol 32 Celsius hőfok van, vagy ahol a munkás állandóan vízben dolgozik, a munkaidő napi 6 óra, de 8 órával díjazandó. Ugyanez a szabály vonatkozik az olvasztókemencékben dolgozó olomfinomító és piritó munkásokra, valamint a vajdahunyadi üzemnél alkalmazott azon munkásokra, akik a bányatermékek piritásánál dolgoznak.

6. A munkások ezután is kapnak a vállaltól díjmentesen szerszámot anélkül, hogy azért kauciót tegyenek. A szerszámokat hazavinni nem szabad.

7. A robbantó- és világítóanyagot a vállalat beszerzési áron bocsátja a munkások rendelkezésére.

8. A vállalatok igazgatóságai gondoskodni tartoznak, hogy azon munkásoknak, kiknek természetbeni lakásuk nincsen, lakást adjanak. A vállalatok igazgatóságai kötelesek a munkások rendelkezésére bocsátani mindazokat a lakásokat, amelyeknek rendeltetése munkáslakás. Gondoskodniök kell továbbá arról, hogy ott, ahol fürdő nincs, rövidesen építsenek. Azon vállalatok, amelyek fölösleges építőanyaggal rendelkeznek, az általuk termelt anyagokból önköltségi áron adnak el a munkásoknak.

9. Ott, ahol a vállalatok nagyobb mennyiségű áramot termelnek, mint amennyire szükségük van, a munkásoknak világítás céljából önköltségi áron kell áramot adjanak.

10. Az eddig szerzett jogok továbbra is érvényben maradnak. Jelen határozat érvénybenmaradásáig senki sem kaphat kevesebb fizetést, mint amennyi eddig volt, kivéve azon eseteket, amelyeket ezen határozat feltüntet. (E pontnál fel vannak sorolva a már megszerzett jogok, döntőbíróóság határozat 11. pontja.)

11. Baleset vagy a munkával kapcsolatos betegség folytán eredő gyengélkedő munkások könnyebb munkára osztandók be és három hónapra megkapják az utóbbi 3 havi fizetésük

középarányának megfelelő díjazást. Az alkalmazottak bármilyen kategóriája, amely a határozat 15. §-ában szerepel, továbbra is részesülnek élelmiszerkedvezményben. Ugyancsak kedvezményben részesülnek a kemencéknél dolgozó olvasztómunkások és az örök.

12. Betegség, baleset, erőhatalom, hadgyakorlatra való behívásból származó távollét-jogot ad az alkalmazottnak az első 7 napra eső teljes fizetésére.

13. Azok a munkások, akik ideiglenesen egy másik vállalatnál nyernek beosztást, ahol a fizetések alacsonyabbak, ha az áthelyezés csak 3 hónap időtartamra szól, akkor fizetésük az utolsó hónap keresetéhez viszonyítva lesz megállapítva, ha azonban 3 hónap után végleges elhelyezést nyernek, akkor fizetésük a beosztott munkakörnek megfelelően lesz megállapítva az összes szerződésben foglalt előnyökkel.

14. Ünnepnapoknak a vasárnapi munkaszüneti törvényben megállapított ünnepek tekintendők.

15. Vasár- és ünnepnapokon végzett munkákért 50 százalékos pótdíj fizetendő.

16. Fizetéses szabadság a munkaszerződés törvényének rendelkezései szerint folyosítandó.

17. A munkabérek minden hó 15-éig kifizetendők. A hó végéig ki nem fizetett munkabérek után 9 százalékos kamat fizetendő.

Fizetések:

18. Az akkordmunkák úgy fizetendők, hogy az I. oszt. bányász-, ács- és kőművesmunkások napi átlagkeresete ne legyen kevesebb 100 (egyszáz) leinél.

19. A segédbányászok, segédbányakömvészek és segédbányaácsok két osztályba sorozandók. Ezek részére az akkordbérek úgy állapíttassanak meg, hogy az I. o. beosztott munkások napi átlagkeresete 85 lej, a II. o. beosztott munkások napi átlagkeresete 75 lej legyen.

Az összes jelenlegi II. oszt. segédbányászok, kömvészek és ácsok, akik az 1930. év folyamán érvényben volt kollektívszerződés 37. pontja szerint ilyen minőségben szerepeltek, az I. osztályba soroztatnak és a II. osztályba azok lesznek beosztva, akik a jövőben elő lesznek léptetve.

20. A bányában dolgozó napszámomunkások három kategóriába osztatnak. Az I. kategória napibére 70 lej, a II. kategóriájé 60 lej és a III. kategóriájé 50 lej.

21. A felszínen dolgozó munkások három kategóriába osztatnak. Az I. kategória napibére 55 lej, a II. kategóriájé 50 lej, a III. kategóriájé 48 lej.

22. A 14—17. életkorú gyermekmunkások két kategóriába osztatnak. Az I. kategória napibére 30 lej, a II. kategória napibére 27 lej.

23. A Kokillák-nál (steampuri) specializálódott munkások öt kategóriába osztatnak. Az I. oszt. napibére 80 lej, II. oszt. 75 lej, III. oszt. 70 lej, IV. oszt. 65 lej, V. oszt. 60 lej.

24. Szakmunkások négy osztályba soroztatnak. Az I. osztályu munkások napibére egy műszakra 90 lej, II. oszt. 85 lej, III. oszt. 80 lej, IV. oszt. 75 lej. — Felszabadult szakmunkás-tanoncok részére két kategória létesül. Az I. kategória napibére 60 lej, II. kategória 50 lej.

25. A tanoncok az alábbi fizetést kapják: 1 évi tanonckodás után 20 lej (egy műszakra), II. évben 25 lej, III. évben 30 lej, IV. évben 40 lej.

26. A vasolvasztóknál dolgozó munkások hat osztályba soroztatnak és műszakonként díjazva lesznek: I. oszt. 90 lej, II. oszt. 85 lej, III. oszt. 80 lej, IV. oszt. 75 lej, V. oszt. 70 lej, VI. oszt. 60 lej. Ha a napszámomunkások olyan munkákat végeznek mint az olvasztók, áttétetnek az olvasztók VI. fizetési osztályába és eme fizetést kapják.

27. A vasolvasztóknál dolgozó csatornatisztítómunkások azon idő alatt, míg a csatornát tisztítják, rendes fizetésükre még 50 százalékos pótdíjat kapnak.

28. A nappali örök 12 órás munkaidőre 42 lej, az éjjeliörök 45 lej fizetést kapnak.

29. Munkaképesség csökkenése miatt munkásokból lett örök nappali szolgálatért 52 lej, éjjeli szolgálatért 55 lej kapnak.

30. A nők két osztályba osztatnak. Az I. osztály napibére 45 lej, a II. osztályé 35 lej.

31. A hunyadi vasgyár munkásai, valamint a többi üzem munkásai, amidőn órábérben dolgoznak, hét osztályban nyernek beosztást az alábbi díjazással: I. oszt. 10:50, II. oszt. 9:50, III. oszt. 9 lej, IV. oszt. 8:50, V. oszt. 7:50,

VI. oszt. 7 lej, VII. oszt. 6:50. A szakmunkások négy osztályba osztatnak és a fenti első négy osztályban megállapított fizetésre jogosultak.

32. Minden munkás kap saját személyére havonta 20 kgr. 4-es számú lisztet és minden családtag után 15 kgrammot önköltségi áron.

33. A liszt átvétele minden munkásra kötelező.

34. Minden családfenntartó munkás kap évi 400 kgr. kukoricalisztet és korpát dísznőhizlálásra, önköltségi áron.

35. A munkások havonta egy köbméter tüzfát kapnak önköltségi áron alul 30%-kal.

36. A minisztérium köteles minden munkás részére egy pár bakkancsot adni 150 lej árban. Azok, akik a bánya belsejében dolgoznak, ugyanilyen árban még egy pár bakkancsra jogosultak, valamint azok is, akik a kemencék mellett dolgoznak. (Határozat 55. §-a részletezi.)

37. Minden munkás, aki akár akkordban, akár órábérben dolgozik, műszakonként minden családtag után 3 lei drágasági pótlékot kap. (A határozat részletezi, kik a családtagok.)

38. A munkás halála esetén a döntőbírósi határozat 60. § a tartalmazza a munkaszerződés törvényének erre vonatkozó rendelkezéseit, vagyis az özvegy 3 hónapig a lakásban maradhat és jogosult az elhalálozott 1—3 hónapi fizetésére.

39. Pénzbéli büntetés a munkaszerződés törvénye szerint alkalmazható.

40. A vállalatok tiszta jövedelmének 15%-a a tisztviselők és munkások között osztandó ki, a bányatörvény 43. § a rendelkezései szerint.

Tekintve a döntőbírósi határozat 68 § ből álló igen bő terjedelmét, csak arra szorítkozhattunk, hogy a határozatnak csak a leglényesebb pontjait közölhettük rövid kivonatban.

Halottaink

Mély fájdalommal közöljük az alábbi elhalt szaktársak névsorát:

Zach Franz (Reșița). 2000 lej temetkezési segélyben részesült.

Giurgiu Ștefan (Reșița). 2000 lej temetkezési segélyben részesült.

Ribarsky Ioan (Reșița). 5000 lej temetkezési segélyben részesült.

Balatescu George (Reșița). 3000 lej temetkezési segélyben részesült.

Wirth Johann (Reșița). 4000 lej temetkezési segélyben részesült.

Elhalt szaktársaink emlékét kegyelettel megőrizzük.

A lupényi vas- és fémmunkások helyi csoportjának közgyűlése

1930. december 8-án a Munkás-Otthon helyiségében taggyűlésre jöttek össze a lupényi vasas szaktársak.

Moldovan elnök szaktárs megnyitó beszédében rámutat a munkásság siralmas gazdasági helyzetére, majd a zsilvölgyi munkásság munkafeltételeinek ismeretelésére tér át. Előadja, hogy a zsilvölgyi bányatársulatok igazgatóságai, egyes értesülések szerint, a teljes leépítést vették tervbe.

Gârbovean zsilvölgyi kerületi titkár szaktárs részletes ismertetést nyújt a bányavállalatok és a CFR között folytatott tárgyalások menetéről a szénmegrendelésre vonatkozólag. A munkásleépítést egyelőre nem fogják végrehajtani a bányavállalatok. Az ügyek megvizsgálása szempontjából Georgeanu munkaügyi vezérfelügyelő rövidesen a Zsilvölgyébe utazik. Gârboveanu szaktárs összetartásra és a szervezet támogatására hívja fel a szaktársakat.

Feleki szaktárs felhívja a tagok figyelmét a női és ifjúsági szervezetek megalakítására. E nagy horderejű kérdést teljes egészében részletezi és kellő hozzáértéssel világítja meg.

Lelkes vitát provokált ezután a munkássájtó támogatása, majd az alábbi határozatot szegézi le a taggyűlés a gyűlések megtartását illetően:

A lupényi vasas szakszervezet taggyűlése tiltakozik a helyi hatóságok ama törvénytelen rendelkezései ellen, amely szerint a gyűlések megtartása nem a szabad jog függvényétől, hanem az egyes hatósági személyek akaratától függ. Utasítja a taggyűlés Gârbovean kerületi titkár, hogy a munkásság eme tiltakozását hozza az illetékesek tudomására.

A községi politikára vonatkozóan a taggyűlés utasítja a községi tanácsosokat, járjanak közbe az iránt, hogy a választók névsora közszemlére legyen téve, hogy a szavazati joggal nemrendelkezők jogaiknak érvényt tudjanak szerezni. Ezután a taggyűlés lelkes hangulatban véget ért.

A prahovavölgyi és dâmbovítai szakszervezeti kerületi konferencia

December hó 14-én Câmpinán kerületi konferenciát tartottak a prahovavölgyi és dâmbovítai szakszervezetek. Az Országos Szaktanács nevében Mirescu János, a Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Szövetségének nevében G. Rădulescu szaktársak vettek részt a konferencián. Képviselve voltak továbbá a câmpinai, busteni, rászvadi és gura-ocniței szakszervezetek.

A konferencia napirendi pontjai:

1. A szakszervezetek jelentése. 2. Gazdasági helyzet és a munkanélküliség. 3. Munkástörvényhozás és a munkásbiztosítás kérdése. 4. A szervezkedés, nevelés és szakszervezeti propaganda kérdése. 5. A kerületi szaktanács vezetőségének megválasztása. 6. A szakszervezeti kongresszus.

Mirescu szaktárs a szakszervezetek kiküldötteinek jelentéséhez szól hozzá és az eddigi szervezkedési metódust ostromozza, mint olyat, amely alkalmatlan egy modern szakszervezeti élet megalapozására. A küldöttek figyelmébe ajánlja a mindennapos apró munkák lelkiismeretes elvégzését, megfelelő szakszervezeti erők kiképzését.

Rădulescu szaktárs a petróleumvállalatok trösztbe való tömörülésének eseményeit vázolja, melynek következtében mintegy 10.000 munkást bocsátottak el egész Prahovavölgyéből.

A negyedik napirendi pontnál: munkástörvényhozás és szociális munkásbiztosítás — Mirescu szaktárs javaslatot tesz az egyes törvényeknek módosítására és kiegészítésére vonatkozólag.

Határozati javaslat a munkanélküliség ügyében: A prahovai és dâmbovítai szakszervezetek kerületi konferenciája december 14-én Câmpinán megtartott ülésén vizsgálat tárgyává téve a petróleumtrösztök alakulása folytán előálló munkanélküliséget, tiltakozását fejezi a petróleumtrösztök, valamint a kormány ellen, mert semmi intézkedést nem foganatosított annak megakadályozására, hogy a munkásság ne legyen kitéve a munkanélküliségnek és nyomornak.

A konferencia megállapítja, hogy a mai napig semmi intézkedés nem történt arra nézve, hogy a munkanélküliek segélyben részesüljenek. A munkaügyi miniszter próbálkozásai a segélyezési bizottságok felállításával, szabotálva vannak úgy a vállalatok, mint a város vezetősége által, akik nem respektálják a megállapított feltételeket. Megállapítja a konferencia, hogy a munkaügyi miniszter közegeinek ezen ügyben semmi befolyásuk nincsen.

A munkanélküliség leküzdésére a konferencia a következőket javasolja:

1. Segélyezési bizottságok felállítását teljes joggal felruházva.
2. Egy külön segélyezési alap létesítését, melyhez hozzájáruljanak a munkások, munkaadók, községek, megyék és az állam.
3. A segélyezések készpénzben történjenek és ne természetben, hogy ezáltal a munkanélküliek ne legyenek megaláztatva.
4. Indíttassanak meg a községi és megyei közmunkák.
5. Az ország területén előállítható munkák ne rendeltessenek meg külföldön.
6. A 8 órás munkaidő szigorú tiszteletben tartása. A gyermekek és nők az éjjeli munkák elvégzésétől tiltassanak el.
7. A konferencia követeli a munkaügyi minisztériumtól és a kormánytól, hogy az 1924—1929. évi bányatörvény rendelkezései által előírt 5—15 százalékos haszonrészesedést a tiszta haszonból a petróleum- és bányavállalatok irányozzák elő a munkanélküliek alapja javára.
8. A munkanélküli segély törvényes uton való rendezése.

A konferencia utasítja az összes szervezeteket, hogy indítsanak meg egy komoly akciót a munkásság megszervezésére, mert enélkül a jobb munkafeltételek kiharcolása lehetetlen.

Felelős szerkesztő: Bartalis Sándor.

Kiadó: A Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Szövetsége

Gutenberg-könyvnyomda Cluj